ora, ja pöörau puurele tõttejalu ora — ja paap ta terwer.
Wõine ütel: „Liina rahwal on puur wee pundus, aga neide liina wärehti all, mea peen on üks puur kiwi, mille all igawene lõte joosep." Kolmas hõnel: „Mäe alune möldri kiwi ei püsi tamm, enge alati kipub wesi tammi maha. Abi selle warta on wäidene: Võta wäidene pihlapuine wõtikene, kõnõ see werewä pailaga kinni, nink löika piima weel ütlesa siis pääle, ja pane tammi alle wee sisse, — siis ei widdu ütgi woolas wesi werki tammi ora, ei kiwi maha."

Vaene meer sai neid puuri saladusi. Kuulda wõiga võõmsest, nink nimu wiimäte magama, kon ta une wiiwatusen ühtsalt werki tammi kinnitas, sis liina lätte üles otsa, ja wõi mata kuulsa kuninga tütre terwer tegi, mille kõige esst ta puure warandusse nink kuulsa niine sai. Üks wiiguline noor atar weel ta omast hilkawast õnnest, ent piagi pidi ta kibedalt tundma, et see une-peiur olli. Liibi kostur-riidu unenäo mõtet ta õdangutse kuulsa juttu pääle, nelle aineste pääle nii lugune õime-wiiwastur unen ette tulli, ja ta nad omin mõtten mõlgutama, et waja da Mäe alune möldri wend waema minnä, kuni sõst lugu om. Sorajalt olli möldrile tamm nätte antu, mis üks kuulsa meistri, kindmake ja tuge raha kinnitama olli; nink möldri silmin hilkas wõõmus kostur wõik kulu ja kahju, kindma tammiga tasa teta.

Vaene meer sai möldri poole õõsse, nink kaige sõst werki tammi tugewast. Kui õõsel wesi puurembar saatus — tõsi da hõmus puur müristemine, nink werki tamm lätt alla. Möldri mure ja kahju ütlemada puur. Selle trööstis arte vaene meer ette, nink ütel möldrile: „Armar möldri! Ärge murehtage midagi, ma tea teie werki tamme jäädawaks kõwa. ombe mulle eunegi puuwä!" Sool uskmadalt wõtt möldri waese meke nõus warta, nink lask tälle puuwä anda, mille pääle meer möldri selle ja sulertega maha ridutut tammi ülerchitama, kinnitama noast. Ilma muide nägemäda otsa vaene meer möldsa waidese pihlapuus ulet, tegi sõik sisti, leigas ütesa sõtikese weel pääle, nink kõnt selle reewa pailaga kinni. Seräst, kui tamm ület olli ehitatu, ülesas ta selle ilma kellegi nägemäda ület sulutu wee sisse, werki tammi kottale. Möldri nadal

pelatsen jahvatama, nink ei usu enne tammi tugewest, kui terwe nädali ära olli jauhnu. Siis weel mast meistrile palga, päälegi tubli palga wälja, nii et vaene meer ridda raha kõiga kodo tulli, nink sõst nälale jala kaela pääle pend. Waisel ja lastel puur rõõm, „Kõtt täis, meel kõa." Na meke mõtlemine kaige nimi kawasemale, korgembide asja poole. Ta pand da, kui kunagi jõu-kamb meer, tublimba rõiva sõlga, nink läts liina, et kuulsu jutu perrä, wee pundust poranda, lätet üles otsi. Kui ta liina sai, olli kangelt üts noat ratt tuoda, mida kalli raha resti, tõbrja minidi, mida siagi ainult rikkamba saja wõisewa, nelsel raha enämb anda olli. Waesit inemisi olli õdwa halle kaija, kuis nema kibe-da wee kõdaja, kelli wee maad tuhalt kogasi lattsiwä. Sia ond da vaene meer, kui kas meistri, henda teeda liina pää-le, ker meesi, kui puure warandusse jagajat, auuga waeta wõtt. Sia lät da meke õnnes, liina rahetti alt, puurt kinni üles tõnda, mille all da täiste leinetus igawene lätte, wõinala purpatem üles kei. Ka kõige liina rahwa, ülembide nink alambide silmisi puurstiwa teno- ja rõõmu-pisara wälja, sest et mind egaüts da vaenegi kodanik ilma rahata ja kiirmata ratt wõip saja. Liina pää mass meke le ilma küsiwäda hulga raha, nink da palje mind riidit ja waesit inemisi ennewa ja ennustiwa, egaüts omalt poolt, puurt ja kuulsat meesi, nelle läbi nema puure warandusse omanidur saiwa. Kõtse pant ette kõtket kaanetu kõlnaga, waske trodi radaga, kulda kõiga randreke, nink mõnel kõtsel sai külalt kinku, kooni rora koorma kodo sai. Waisel ja lastel ütlemada puur rõõm, da meke siä kaas ainnun rõõmu peesi, et meeleperäline eb kõrd kaen olli, mille üle rikkal nelel kadeduse tuli silmisi wälli sõlgus, sest et nelel ja temä naisel nink latsil rõõmus palge, illus rõiwas pääl olli, kuna tema kodapoolin kõige oma oleliga neide kõrwal olli. Ent siagi ei julga ta henda weel waesembar tunnistada. Kas selle läbi ots pidi olema? Na ei kaanna temä kõrkus oma nele poole wõõrsile minnä, sest ta owat henda weelgi enambast, ja puurembast, nuna ta täiwe õigusiga ütelda, waesemake jala näsitsiagi enämb ei wõi olla. — Kuuinga tütre kuulus tõti layuner üle terwe riigi epale poole lajale, nink kats kondo egalt maalt, kõrgist lii-